

ЕДУАРД ХЕЧ ЧОВЕКЪТ НАВСЯКЪДЕ

Превод от английски: Петър Оббов, 1997

chitanka.info

Бе вторник, когато на път за гарата Рей Банкрофт за първи път видя непознатия. Бе висок и слаб. По вида му Рей заключи, че е англичанин. Защо ли? Трудно му бе да обясни, но според него човекът бе от чистокръвна британска порода.

По време на първата им среща не се случи нищо. И втората изглеждаше също толкова случайна. Бе петък вечер, отново на гарата. Човекът сигурно живееше някъде около Пелъм, най-вероятно в новия блок, който току-що бяха завършили.

През следващата седмица Рей започна да го среща навсякъде. И той като него пътуваше за Ню Йорк с влака в 8:09. Обядваше на няколко маси от неговата в ресторанта на Хауърд Джонсън. Рей си каза, че в края на краищата в Ню Йорк често се случват подобни неща. Понякога не можеш да направиш и крачка, без да налетиш на един и същи човек напук на законите за вероятностите.

Едва в края на седмицата, когато с жена си отидоха на пикник в Стамфорд, той реши, че англичанинът го следи — отново различи високия му силует; спокойно се разхождаше по хълмовете, от време на време спираше да се любува на пейзажа.

— Господи, Линда — възкликна Рей, — онзи пак е тук!

— Кой?

— Оня англичанин, който живее в нашия квартал. Нали ти разправях, че непрекъснато го срещам.

— А, това ли е той? — попита Линда Банкрофт, присвивайки очи зад тъмните си очила. — Не си спомням да съм го виждала.

— Сигурно живее в новия блок до нас. Питам се какво, по дяволите, търси тук? Да не би да ме следи?

— Не вярвам, но поведението му е странно...

И наистина бе странно.

А когато дойде септември, стана още по-странно. Мистериозният англичанин се появяваше два-три пъти седмично, винаги шлейки се като че ли без определена посока.

Най-сетне Рей Банкрофт не издържа. Една вечер на път за вкъщи той се приближи до непознатия и направо го попита:

— Вие следите ли ме?

Англичанинът го погледна изненадан.

— Моля?

— Следите ли ме? — повтори Рей. — Среждам ви по сто пъти на ден.

— Млади момко, сигурно имате грешка.

— Не, не греша. Моля ви да не ме следите повече.

Англичанинът само поклати глава и се отдалечи. Рей го проследи с поглед.

* * *

— Линда, и днес го видях!

— Кого, скъпи?

— Оня дяволски англичанин! В асансьора.

— Сигурен ли си, че е същият?

— Разбира се! Казвам ти, той е навсякъде. Среждам го непрекъснато, по улиците, във влака, в ресторанта, а днес и в асансьора! Направо ще полудея. Сигурен съм, че ме следи, но не разбирам защо.

— Говори ли с него?

— Говорих, наругах го, заплаших го, но без никаква полза. Гледа ме учуден и си тръгва, без да отрони дума. А на другия ден се появява отново!

— Дали да не се обадиш в полицията? Но той не прави нищо незаконно.

— Точно това ме притеснява, но винаги е някъде около мен. Този тип ще ме подлуди!

— И какво мислиш да предприемеш?

— Ами какво... Като го срещна следващия път, ще го набия здравата, та поне да ми каже истината...

На следващата вечер англичанинът се появи отново. Вървеше пред него по перона на гарата. Рей се втурна подире му, но го изгуби в тълпата.

Може да е било просто съвпадение. И въпреки това...

Същата вечер се оказа, че цигарите му са се свършили. Реши да отскочи до магазина. Когато излезе от къщи, англичанинът го чакаше на пътя.

Докато минаваше под мигащите светлини на неоновите реклами, Рей го вида да пресича улицата, идваща откъм влаковата линия.

Усети, че това ще бъде последната им среща.

— Ей, вие там!

Англичанинът се спря, погледна го, след това се обърна и се отдалечи.

— Спрете за минутка. Да се разберем един път завинаги.

Англичанинът не спря.

Рей изруга и се втурна подире му в тъмнината. Отново извика:

— Спрете!

Англичанинът също се затича.

Рей се втурна по тясната уличка покрай релсите.

— Спрете, за Бога! Искам да се разберем.

Но английчанинът продължаваше да тича все по-бързо. Рей се задъха и се спря.

Някъде в далечината английчанинът също се спря.

Рей видя как часовникът на мъжа проблесна, когато онзи вдигна ръка, подканяйки да го последва.

Отново се втурна напред.

Англичанинът изчака за миг, после също побягна покрай стената, която се издигаше на около осем метра от линията.

В далечината се чу пронизителната свирка на приближаващия експрес от Стамфорд. Рей видя как английчанинът зави покрай тухлената стена на моста над релсите. Изгуби го от очи. Едва когато зави зад ъгъла, видя, че другият го причаква, но беше твърде късно.

Ръцете на мъжа го сграбчиха и Рей усети как полита към релсите. Направи отчаян опит да се вкопчи в парапета — напразно. Точно когато тялото му се стовари върху релсите, експресът връхлетя с адски трясък.

Малко по-късно високият английчанин се обърна към обвития в синкав пушек нежен силует на Линда и каза:

— Скъпа, винаги съм ти казвал, че няма нищо по-увлекателно от добре обмисленото убийство...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.